

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **obec Chlumec,** se sídlem Krušnohorská 39, Chlumec, zast. JUDr. Pavlem Marečkem, advokátem se sídlem Vaníčkova 1070/29, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem,** se sídlem Velká Hradební 39/61, Ústí na Labem, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2009, čj. 04933/09 - 1700-506401 a čj. 04935/09 - 1700-506401, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného proti rozsudkům Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 4. 2010, čj. 15 Ca 129/2009 - 53 a čj. 15 Ca 128/2009 - 56,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Afs 63/2010 a 1 Afs 64/2010 **se spojují** ke společnému projednání. Nadále budou vedeny pod sp. zn. 1 Afs 63/2010.

II. Kasační stížnosti **se zamítají.**

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech ve výši 5760 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Pavla Marečka, advokáta.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Ministerstvo práce a sociálních věcí poskytlo na základě Dohody o vytvoření veřejně prospěšné práce ze dne 16. 12. 2002 (dále jen „Dohoda“) prostřednictvím Úřadu práce v Ústí nad Labem dotace na částečnou úhradu mzdových nákladů obci Chlumec (dále jen „žalobce“). Žalobce se v této Dohodě zavázal vytvořit 35 pracovních míst v určitých profesích, tato místa obsadit uchazeči evidovanými úřadem práce a písemně tímto úřadem doporučenými. Zavázal se též plnit další podmínky stanovené Dohodou.

[2] Finanční úřad v Ústí nad Labem (dále též „správce daně“) následně při kontrole zahájené dne 27. 9. 2007 konstatoval nedodržení podmínek Dohody. Žalobci proto dne 20. 10. 2008 uložil vrácení neoprávněně použitých prostředků státního rozpočtu ve výši 117 854 Kč a současně rozhodnutím z téhož dne sdělil penále ve stejné výši. Nedodržení podmínek Dohody bylo správcem daně spatřováno v opožděném sdělení skončení pracovního poměru u dvou zaměstnanců v roce 2003. K tomu mělo v obou případech dojít tak, že lhůta pěti pracovních dní vypršela v pátek, avšak úřadu práce bylo toto sdělení doručeno až následující pondělí.

[3] Žalobce se proti oběma platebním výměrům odvolal k žalovanému. V odvolání argumentoval zejména tím, že Dohoda mu v této záležitosti ukládala pouze ve stanovené lhůtě skončení pracovního poměru zaměstnance úřadu práce oznámit, nikoliv doručit. Z rozlišnosti těchto termínů žalobce dovozoval, že povinnost splnil již odesláním předmětných oznámení k poštovní přepravě. K tomu přitom dle jeho tvrzení mělo dojít již v pátek, tj. pátý den lhůty a tedy včas. Ve svém odvolání žalobce dále uvedl, že v důsledku jeho jednání nedošlo a nemohlo dojít k žádné škodě, neboť poskytnuté prostředky byly čerpány v souladu s účelem jejich poskytnutí a v řádné výši. Rozhodnutí správce daně pak považoval za nepřiměřené, vycházející z nesprávného posouzení věci a přepjatě formální.

[4] Žalovaný dne 3. 7. 2009 dvěma v záhlaví tohoto rozsudku cit. rozhodnutími obě odvolání žalobce zamítl. To odůvodnil tím, že Dohoda žalobci ukládala informovat úřad práce neprodleně, nejpozději do pěti dnů od ukončení pracovního poměru. V obou případech přitom došlo se zaměstnanci k podepsání dohody o ukončení pracovního poměru ještě před datem samotného ukončení. Žalobce tedy mohl svou povinnost splnit s dostatečným časovým předstihem.

[5] Obě rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobami u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Soud oběma žalobám vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost. Věc byla vrácena k dalšímu řízení s tím, že žalovaný bude povinen postavit najisto, zda k porušení rozpočtové kázně došlo, či nikoliv. Krajský soud opřel své rozhodnutí především o rozbor otázky oznámení relevantních skutečností úřadu práce. Dospěl přitom k závěru, že „oznámení“ je termínem širším a nelze jím rozumět až samotné doručení zásilky adresátovi. Stejně jako v případě procesně právních lhůt podle jiných právních předpisů lze tedy za okamžik oznámení považovat již předání zásilky k poštovní přepravě nebo její fyzické předání na podatelně úřadu práce. Krajský soud následně žalovanému vytýká dvojí pochybení. Žalovaný dospěl k nesprávnému právnímu názoru, pokud dovodil, že povinností žalobce bylo nejpozději poslední den lhůty fyzicky doručit oznámení o skončení pracovního poměru úřadu práce. Druhé pochybení pak bylo spatřováno v nedostatečném skutkovém zjištění, neboť žalovaný nepostavil najisto, kdy a jakým způsobem začal žalobce své oznámení vůči úřadu práce směřovat. Tím pádem

nemohlo být s určitostí zjištěno, zda došlo k dodržení lhůty a v důsledku ani to, zda byla či nebyla porušena rozpočtová kázeň.

II.
Argumenty obsažené v kasačních stížnostech a vyjádření žalobce

[6] Proti oběma rozsudkům krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasné kasační stížnosti. Stěžovatel napadá rozsudek z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Odůvodnění kasační stížnosti je založeno především na problematice důkazního břemene v daňovém řízení. Stěžovatel argumentuje zejména tím, že krajský soud ignoroval ustanovení zákona o správě daní a poplatků a z něj vyplývající otázku, která strana je v tomto případě povinna doložit rozhodné skutečnosti. Stěžovatel odmítá výtku krajského soudu ohledně chybného právního posouzení podmínek oznámení. Je přesvědčen, že nikdy nevyjádřil názor, že zachování lhůty předpokládá fyzické doručení zásilky adresátovi. Ztotožňuje se s vývodem krajského soudu, že lhůta pro oznámení je zachována, pokud je nejpozději její poslední den zásilka podána k poštovní přepravě. Avšak za situace, kdy k doručení písemností došlo prokazatelně až po stanovené lhůtě, leží dle stěžovatele důkazní břemeno o skutečnosti, zda byly písemnosti k poštovní přepravě včas vypraveny, na žalobci. Jelikož žalobce nebyl přes aktivní snahu správce daně schopen prokázat, že oznámení o skončení pracovních poměrů byla odeslána ještě v rámci lhůty, důkazní břemeno ve smyslu § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků neusnesl. Za těchto okolností nezbylo správci daně než konstatovat nedodržení podmínek Dohody a nedodržení rozpočtové kázně.

[8] Stěžovatelovým stanoviskem tedy je, že se krajský soud dopustil nesprávného právního posouzení věci. Tuto vadu potom spatřuje především v závěru soudu, že bylo povinností správce daně prokázat okolnosti odeslání oznámení, jinak nebyl oprávněn konstatovat porušení rozpočtové kázně.

[9] Žalobce ve svých dvou vyjádřeních ke kasačním stížnostem uvádí, že nesouhlasí se žádnou z námitek předkládaných stěžovatelem. Rozhodnutí krajského soudu považuje za správné po věcné i právní stránce. Co se otázky důkazního břemene týče, podle názoru žalobce nedodržel svou zákonnou povinnost podle § 31 zákona o správě daní a poplatků právě stěžovatel, který nedbal o to, aby byly rozhodné skutečnosti zjištěny co nejúplněji. Vůbec neprošetřil ostatní důkazy, jež mohly sloužit k prokázání okolností vypravení zásilek. Odvod za porušení rozpočtové kázně pak byl v důsledku toho vyměřen na základě vykonstruované a ničím nepodložené domněnky.

[10] Dále žalobce zpochybňuje, že byly dodrženy náležitosti kasační stížnosti, když stěžovatel v rozporu s § 105 odst. 2 s. ř. s. není zastoupen advokátem ani osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním. V závěru svých vyjádření požaduje žalobce náhradu vzniklých nákladů na právní zastoupení v celkové výši 2880 Kč s DPH.

[11] Stěžovatel ve svých replikách k vyjádření žalobce v zásadě opakuje svou argumentaci z kasační stížnosti a neguje jí žalobcovy výhrady. Předkládá pak zdejšímu

soudu nové písemnosti, které po rozsudku krajského soudu obdržel od žalobce (dva listy fotokopií neidentifikovatelné evidence). Z nich dovozuje, že tvrzení o včasném odeslání písemnosti zůstalo stále bez důkazu na straně žalobce.

III.
Spojení věcí

[12] Jelikož se obě kasační stížnosti týkají týchž účastníků řízení, skutkově i právně navzájem souvisejících otázek a obsahují v podstatě totožnou kasační námitku, která směřuje proti témuž důvodu rozsudků krajského soudu, přistoupil Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 39 odst. 1 s. ř. s. použitého na základě § 120 s. ř. s. ke spojení věcí a jejich společnému projednání.

IV.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud se v prvé řadě musel *explicite* zabývat otázkou dodržení formálních náležitostí kasační stížnosti. Žalobce totiž tvrdí, že nejsou dodrženy podmínky zastoupení stěžovatele ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení *stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie*. Z obou spisů vyplývá, že jednáním za stěžovatele byla pověřena Mgr. J. P., zaměstnankyně stěžovatele. Rovněž byl předložen doklad o jejím vysokoškolském právnickém vzdělání. Podmínky zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. byly tedy splněny (srov. k tomuto detailněji rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2010, čj. 1 Afs 11/2010 - 94, bod 18; všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou dostupná na http://www.nssoud.cz).

[14] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[15] Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že se nemohl zabývat novými důkazy, které stěžovatel předložil teprve v řízení o kasační stížnosti (dva listy fotokopií neidentifikovatelné evidence – srov. bod [11] shora). Z ustálené judikatury NSS jasně vyplývá, že vlastní výrok správního rozhodnutí nemůže přesvědčit o správnosti rozhodnutí, nebude-li řádně odůvodněn. Odůvodnění je shrnutím všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok rozhodnutí. Musí proto plně odpovídat skutečným výsledkům provedeného řízení (viz k tomu přiměřeně rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003 - 58, a konstantní judikatura). Důkaz předložený zdejšímu soudu bude stěžovatel s to posoudit v dalším řízení, které probíhá po právní moci rozsudků krajského soudu, jimiž byla zrušena rozhodnutí stěžovatele, a věci se tak vrátily do fáze odvolacího řízení.

[16] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[17] Mezi stranami není sporu, že k samotnému doručení zásilek informujících úřad práce o skončení pracovního poměru dvou zaměstnanců došlo až po uplynutí pětidenní lhůty stanovené Dohodou. Stěžovatel však v podstatě tvrdí, že krajský soud dezinterpretoval obě jeho rozhodnutí. Mělo se tak stát v těch pasážích, ve kterých krajský soud reprodukuje stěžovatelův názor, podle něhož „oznámením" je nutno rozumět situaci, kdy nejpozději v poslední den lhůty (v obou případech v pátek) je žalobcovo podání fyzicky doručeno úřadu práce. Pokud snad takto pro soud vyznělo zjištění správce daně, jde podle stěžovatele o „nepochopení závěrů" správce. Stěžovatel tak tvrdí, že krajský soud rozhodl v rozporu s obsahem spisu [důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[18] Interpretace závěrů správce daně i stěžovatele krajským soudem je správná. Stěžovatel opakovaně na straně 3 obou rozhodnutí uvádí, že úřad práce měl písemnost *obdržet* „do 5 pracovních dnů," opakovaně ztotožňuje „oznámení" s doručením atd. Výslovně pak uvádí, že aby o informaci „*úřad práce do nejzazší stanovené lhůty věděl, musel ji i v písemné podobě do stanovené doby obdržet*" (zvýraznění doplněna). Závěr krajského soudu proto ani jedno z rozhodnutí stěžovatele nedezinterpretuje.

[19] Pokud snad stěžovatel změnil po vydání svého rozhodnutí právní názor, není to již pro přezkum jeho rozhodnutí správním soudem významné. Nedostatky v odůvodnění svého rozhodnutí a nesprávné právní názory tam obsažené stěžovatel nemůže sanovat tím, že v průběhu soudního řízení svůj právní závěr změní, v daném případě dokonce až v průběhu řízení o kasační stížnosti (srov. bod [15] shora).

[20] Námitka proto není důvodná.

[21] Jádrem kasační stížnosti se pak jeví zpochybnění otázky, komu příslušela povinnost prokázat, kdy došlo k „oznámení". Stěžovatel uvádí, že se tímto problémem krajský soud vůbec nezabýval [důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a dále zpochybňuje správnost vývodů krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Ani jedna tato námitka není ovšem důvodná.

[22] Z obou rozsudků je patrné, že se krajský soud otázkou důkazního břemene zabýval. V obou rozsudcích se k němu vyjádřil na straně 7, kde dává příklady, jakým způsobem lze okamžik odeslání písemností úřadu práce prokázat. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel musí „*postavit na jisto, zda lhůta pro oznámení výše specifikovaných skutečností byla na straně žalobce zachována či nikoli, tj. zda k porušení rozpočtové kázně došlo či nikoli. Toto lze zjistit například výpisem z podací knihy žalobce, dotazem na Českou poštu, kontrolou evidence došlé pošty u úřadu práce, výslechy pracovníků žalobce a úřadu práce či jinými důkazními prostředky*." Současně krajský soud stěžovatele kritizoval, že nepostavil na jisto, jakou formou byla zásilka úřadu práce doručena, zda osobně, prostřednictvím pošty či jinak (strana 6 obou rozsudků). Nepřezkoumatelnost rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dána.

[23] Stěžovateli je nicméně nutno přisvědčit, že krajský soud své vývody činí bez explicitní opory v procesní zákonné normě. Současně jednoznačně neříká, na kom leží v této věci důkazní břemeno směřující k prokázání okamžiku odeslání obou zásilek.

Nejvyšší správní soud nicméně stěžovatele upozorňuje, že nedostatek detailnějšího pojednání o důkazním břemenu v obou rozsudcích nelze považovat za významnější nedostatek. Krajský soud totiž především vycházel z toho, že stěžovatel svá rozhodnutí postavil na nesprávném právním názoru ohledně výkladu pojmu „oznámení“ (srov. bod [18] shora).

[24] V dalším textu zvážil zdejší soud nejprve otázku důkazního břemene ve věci porušení rozpočtové kázně (body [25] až [26]). Poté posoudil význam této otázky pro rozhodnutí o penále (bod [27]).

[25] Odvody za porušení rozpočtové kázně jsou podle § 1 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, zahrnovány pod legislativní zkratku „daně“. Jejich správu (§ 1 odst. 2) provádí vždy místně příslušný finanční úřad, který postupuje při správě odvodů podle příslušných ustanovení zákona o správě daní a poplatků. Místně příslušný finanční úřad je oprávněn postupem podle zákona o správě daní a poplatků zjišťovat, zda prostředky poskytnuté subjektu ze státního rozpočtu byly použity tak, jak bylo při jejich poskytnutí určeno, a může rozhodnout o odvodu neoprávněně použitých nebo zadržených prostředků ze státního rozpočtu. Ustálená judikatura NSS (srov. např. rozsudek ze dne 6. 11. 2008, čj. 5 Afs 36/2008 - 146, ve věci *SEBATEX, s. r. o.*, publ. pod č. 1781/2009 Sb. NSS; rozsudek ze dne 10. 7. 2008, čj. 1 Afs 80/2008 - 104, ve věci *ELEKTROTECHNIKA - Tesla Kolín, a. s.*, nebo rozsudek ze dne 29. 10. 2009, čj. 7 Afs 78/2009 - 143, ve věci *AEG Components a. s.*) potvrzuje, že územní finanční orgány při provádění kontroly rozpočtové kázně, do níž spadá i kontrola čerpání dotací, postupují podle zákona o správě daní a poplatků. Dokazování je v zákoně o správě daní a poplatků upraveno v ustanovení § 31 tohoto zákona. Na toto ustanovení ostatně stěžovatel správně poukazuje.

[26] V daňovém řízení nese daňový subjekt břemeno důkazní, tj. má povinnost své tvrzení (zde splnění podmínek dotace) doložit. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. V řízení před finančními orgány je proto povinností žalobce předložit či navrhnout veškeré důkazy na podporu svého tvrzení, že dodržel podmínky dle Dohody, neboť ho v tomto ohledu tíží důkazní břemeno vyplývající z § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. Lze proto souhlasit s tvrzením stěžovatele, že v režimu dotací platí, že splnění podmínek, za nichž byly veřejné prostředky poskytnuty, musí prokázat příjemce dotace, zde tedy žalobce (srov. v bodě [25] cit. věci *SEBATEX* nebo *AEG Components*). Současně ovšem nutno upozornit, že rozhodnutí stěžovatele směřovala k prokázání okamžiku doručení zásilky, což nyní i sám stěžovatel považuje za nesprávný právní názor (více bod [18] shora). Teprve poté, co byl správný právní názor ujasněn rozsudkem krajského soudu, je rozumně možné na žalobci požadovat prokázání relevantních skutečností, a to např. způsobem uvedeným v rozsudku krajského soudu (viz bod [22] shora). Ostatně z poslední repliky stěžovatele (bod [11] shora) lze soudit, že žalobce je v tomto směru procesně aktivní; hodnotit výsledky této procesní aktivity již však není předmětem tohoto soudního řízení (viz bod [15] shora).

[27] Problém důkazního břemene je odlišný v situaci rozhodování o penále (věc řešená krajským soudem pod sp. zn. 15 Ca 128/2009). V tomto případě totiž daná otázka (navzdory odůvodnění rozsudku krajského soudu čj. 15 Ca 128/2009 - 56 i navzdory odůvodnění rozhodnutí samotného stěžovatele) vůbec nevyvstává. Jak totiž upozornil Nejvyšší správní soud, otázka - zda byla rozpočtová kázeň žalobcem porušena či nikoliv - je ve věci sděleného a předepsaného penále za porušení rozpočtové kázně pro rozhodující odvolací orgán předběžnou otázkou (srov. § 28 zákona o správě daní a poplatků). „*Jinými slovy vyjádřeno, pokud existuje před sdělením předpisu penále rozhodnutí příslušného orgánu (správce daně, finančního ředitelství) o tom, že stěžovatelka v souvislosti s přiznaným vyrovnávacím příspěvkem v roce 2001 porušila rozpočtovou kázeň, je tímto rozhodnutím vázán. To znamená, že citované ustanovení § 28 zákona o správě daní a poplatků vylučuje, aby si správce daně rozhodující o penále v totožné otázce (porušení rozpočtové kázně) učinil vlastní úsudek*“ (rozsudek ze dne 17. 12. 2009, čj. 7 Afs 129/2009 - 86, věc *VHC - holding, a. s.*).

[28] Protože penále jako příslušenství daně sleduje osud daně samotné (§ 58 zákona o správě daní a poplatků), krajský soud poté, co zrušil rozhodnutí stěžovatele v otázce vrácení neoprávněně použitých prostředků státního rozpočtu (tedy „daně“ samotné – srov. bod [25] shora), musel zrušit též rozhodnutí ve věci penále. To totiž samostatně, nezávisle na rozhodnutí o dani samotné, neobstojí (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 11. 6. 2009, čj. 1 Afs 47/2009 - 45, ve věci *městys Jimramov*). Obsáhlé zopakovaní vývodů uvedených již v rozhodnutí ve věci samotné daně tak bylo nadbytečné, neboť se míjí s právní povahou posuzovaného rozhodnutí stěžovatele. Takováto dílčí vada rozsudku čj. 15 Ca 128/2009 - 56 však nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) *in fine* s. ř. s. ve spojení s § 109 odst. 3 s. ř. s.].

IV.
Závěr a náklady řízení

[29] Lze tedy shrnout, že obě kasační stížnosti jsou nedůvodné, krajský soud zrušil správně obě rozhodnutí stěžovatele. Je pravdou, že výroky obou jeho rozsudků stojí dílem na nesprávných důvodech, ovšem tyto důvody v podstatné míře obstojí. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti zamítl a dílčí nesprávné důvody nahradil závěry svými. Pro správní orgán je nyní závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu (viz k tomu více usnesení RS NSS ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007 - 75, body 66 - 77, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS)

[30] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce dosáhl v řízení o kasačních stížnostech plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení byly stanoveny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v tomto případě za dva úkony právní služby spočívající ve dvou písemných vyjádřeních ke dvěma kasačním stížnostem, a náhradě hotových výdajů, ve výši 2 x 2100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], tedy 4800 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 960 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů

odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), na celkovou částku 5760 Kč. Ke splnění povinnosti byla stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2010

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu